

D.Tóth Kriszta - Élet a szürke zónában

2013 december 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Mama, figyelj, megkérhetlek valamire? Majd ne mondd, hogy t?rjem be a hajamat az úszósapka alá, oké? Nem kell mellettem jönnöd, én megyek a többiekkel. És ha lehet, akkor ne ölelgess. Majd otthon ölelgethetsz.”

Adventi napló 4.

– mint egy egyszer? kilégzés, úgy csusszantak ki a szavak a száján reggel az autóban. Föl sem nézett az újságból, amit olvasgatott közben. Lóbálta a lábát és a rüsztjével ütemesen rugdosta a vezet?ülés alját, ahogy szokta. Már épp rá akartam szólni (ahogy szoktam), hogy hagyja abba, mert állatira idegesít, de inkább vettem egy mély leveg?t és hallgattam. Még a végén az is kislányosnak ítéltetik, hogy rászólok.

Hétf? reggel volt, és engem dobott ki az anyukalottó. Úszni kísértem az osztályt a tanítón?vel. Lola pechjére. Néhány sarokkal kés?bb a rugdosás abbamaradt, valószín?leg eszébe jutott magától is, hogy nem szeretem. A reggeli csúcsot figyeltem magam el?tt, szentségeltem, hogy már megint bepofátlankodnak elénk a Lipótmez?nél, és közben azt számolgattam, hogy ugyan, mikor lett a lányomból minikamasz...? Én pedig vajon mikor lettem ciki?

Lesb?l, szinte észrevétlenül történt.

Azt, hogy mint a Z generáció díszpéldánya, a gyerekem valódi digitális bennszülött, már régóta tudtam. Elég volt ránézni bármilyen kütyüvel a kezében. Amíg én, az X generáció legeslegutolsó évében született anyja, mondjuk úgy, fontolva haladtam a mindenféle érint?képerny?s felületek kezelésének, valamint az applikáció-alapú életfelfogás elsajátításának önbizalomrenget? útján, addig a lányom már ezzel a tudással született. A velem egykorú szül?k biztosan ismerik azt a permanens érzést, hogy basszuskulcs, a gyerekem okosabb nálam. Úgy próbálom meg?rizni a tekintélyemet el?tte, hogy pontosan tudom: esélyem sincs tartani vele a lépést. Még szerencse, hogy papír-alapon meggy?z? el?nyre tettem szert, amit Lola is kénytelen elismerni.

De, hogy hová t?nt a cuki négy-öt-hatéves fürtös, és ki ez a komoly tekintet?, magabiztos, tarkóján nagylánycopfot visel? csaj, arról fogalmam sem volt aznap reggel.

Ahogy azt a b?nadrágos, színespólós, tornacip?s majdnemtinit sem ismertem föl els?re, aki másnap, hasonsz?r? barátn?jével egyetemben, egy könnyed „szevaszmamahavégeztemjövök” kézmozdulattal belibbent a táncterembe, hogy hip-hop órán az MTV Top 20 legjobb dalaira nyomja a koreográfiákat. (Izé... van még olyan, hogy MTV Top 20? Vagy egyáltalán, Music Television?)

És meglehet?sen idegennek t?nik az a leányzó is, aki az iskola el?tt, amikor reggel ráakasztom a táskát, nem ölel ragaszkodón, nem csókolgat összevissza és ígérteti meg velem, hogy délután négykor, „de tényleg, pontosan négykor, egy perccel sem kés?bb” egészen biztosan ott leszek érte. Hanem csak odatartja az orcáját, hogy megpuszilhassam. Én, ?t. Mert tudja, hogy nekem az milyen fontos. Aztán délután (csakazértis négykor, pontosan, egy perccel sem kés?bb), az osztályterembe lépve valamelyik barátn?je megdicséri a frizurámat, mire ? zavarba jön és rángat kifelé: na jól van, menjünk már haza.

Hogy ez még nem a sötét kamaszkor, hanem „csak” a szürke zóna, hazafelé derül ki.

A kocsiban metamorfózis kezd?dik. Az egész napos nagylányságba belefáradt Lola fokozatosan vedlik vissza. Centir?l centire húzza le magáról a tinib?rt, az autó zárt terét fokozatosan beragyogja a

kislányom. Délután hét éves, amikor megnézzük együtt a leckét és gyakorlunk kicsit a matek felmér?re. Tányérnyi, hatéves Lolaszemeket mereszt rám, amikor két kétjegy? számot fejben összeadok, egymás után többször is. A kedvencét f?zöm vacsorára, g?zölög a ragu a bolognai spagettin, amikor elé rakom. A tányér fölé hajol, onnan pillant rám, hálásan, ötévesen. Fürdés közben énekelünk. Vagyis... ? énekel, mint egy négyéves, én pedig a kád oldalán verem a ritmust. Az esti mese közben már alig három, úgy suttogja: „Te vagy a legeslegjobb mamám. És tényleg nagyon jó a frizurád...”

Miel?tt lefekszem, még bemegyek hozzá. Megigazítom a párnáját és megpuszilom. Ha alszik, lehet, bármennyit. Különben is... szerintem nincs több egyévesnél.

Még van remény.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló